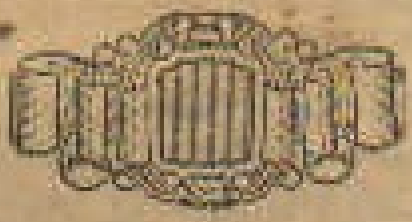
TESTVÉRI NYILATKOZAT

A

DÉLI BAPTISTÁK

RÉSZÉRŐL

(Ez a testvéri nyilatkozat az alulírott bizottságtól készíttetett el, amely ki lett nevezve a Déli Baptista Konvenció ülésén Atlanta, Ga. államban, 1919 május hóban.)

Hozzátok, Szeretetteink az Urban,
Kik Odaát Szétjelszórtan, de a
"Drága Hitben Vélünk Egyek."

ÜDVÖZLET!

Tekintettel az új idők helyzetére, amely bennünket ért és arra a részre, amelyet a vallási létnek be kell tölteni a világ ujjáalkotásában, mi ez iratban nyilvánitott szavainkat az összes országokban lakozó lelki testvéreinkhez intézzük. Ha üzenetünk összekötetést irányit oly széjjelszórt csoportok és egyesek között, akik vélünk egységes keresztyéni meggyőződést tartanak és ekképen kölcsönös segélykezet nyujtó közösséget és az igazság továbbterjesztésében szövetkezett munkálkodást eredményez, akkor ezen nyilatkozatunk tulajdonképeni célja meg lesz valósulva.

Gondolkodó egyének győződnek most meg arról, mint talán soha azelőtt, hogy egyedül a vallás képes fentartani a társadalom igaz értékét és előmozditani annak legmagasabb érdekeit, valamint, hogy a vallás egy nélkülözhetetlen tényező a háborutól megviselt és az ellenségeskedéstől széjjel darabolt világ ujjáalkotásában és a szociális egység helyreállitásában. Azonban minden egyes egyénnek, akár faji vagy osztálykülönnözettel, lehetetlen ezen tanulságok levonása a vallási motivumok és tapasztalatok nélkül.

Ezért azoknak, akik a Krisztus igazságát magukévá tették, nagy szolgálat jut osztályrészül. A jelen idők hiányai és egyuttal alkalmai különösképen hozzájárulnak azon vallási nézetek és gyakorlatok kedvező terjesztéséhez, amelyek-

hez a baptisták ragaszkodnak és amelyeket egy hosszu történelmi időn keresztül folyton kinyilvánitottak. Egy vallásos kör üzenetei sem oly teljesen kielégitők a jelen idők kivánalmaihoz, mint azok az alapelvek, amelyeket a baptisták tartanak és tanitanak. Az ő hitnézetükben egyetlen rész sincsen, mely ne volna lényeges a világ ujjáalkotásában és a fajok szociális létkörében. Ezért mind azok a körök, amelyek a baptistákat megkülönböztető nézetekkel birnak, törekedjenek társadalmilag egymáshoz közelebb jutni és teljesitsenek oly szolgálatot, mint amilyennel tiszta keresztyéni hitben élő egyéneknek tartoznak az ő felebarátjaikkal szemben. Mi óhajtunk egy jobb megértést elérni és egy szorosabb testvéri kötelékbe lépni azokkal — akármily országban, — akik velünk közös hitnézeten vannak; és pedig azért, hogy egységes törekvéssel és egyetértő ténykedéssel hitünk tanubizonyságait erősithessük mindenütt.

A Déli Baptisták Konvenciója, 4200 küldöttből összeállitva, az évi közgyülésén, 1919 május hóban, Atlanta, Ga. államban és az Egyesült Államok déli államaiból 3.000.000 baptista képviselettel, ama felelősségérzet tudatában, amely rajta pihen, mint a legnagyobb képviselt vallásos testület Amerikában, ezt az irást az összes testvéri körökhöz intézi és biztositja őket ami fohászainkról és a Jézus Krisztusban, ami Megváltónk és Urunkban való szeretetünkről, abban a reménységben, hogy mindannyian lelkileg erősbödnénk és hogy egy teljesebb hatással biró és általános tanuhizonyság törne felszinre ami hitbeli meggyőződéseink részéről az egész földön.

Nyilván abból az okból, hogy azok, akik bármilyen részről is ismeretlenek azon dolgokról, amelyeket a Déli Baptisták hisznek és gyakorolnak, hogy a velünk való egységüket felfedezhessék, mi ezennel közlünk egy rövid nyilatkozatot ami hitünk alapigazságairól, valamint a minket jellemző és megkülönböztető sajátságos hitnézeteinkről és gyakorlatainkról.

1. ISTEN.

Mi egy Istenben hiszünk, a mindenható Atyában, aki teremtette a mennyet és a földet. Isten egy személyes, szellemi és szent Lény, aki az embereket örökké tartó szeretettel szereti. Neki eleitől fogva van egy örökkévaló szándéka az emberiséggel szemben. Ő szereti az igazságot és gyűlöli a bűnt. És minden erkölcsi tökéletesség az ő tulajdona. A világot az Ő örökétől fogva való tervei teljesítése szempontjából kormányozza. Ő uralkodik az emberek tettei felett és az ember büntetését az Ő dicsőítésére szolgáltatja. A Szentirás kinyilatkoztatva szól hozzánk Istenről, mint az Atyáról, Fiúról és a Szent Lélekről, vagyis a Szentháromság mint egyben való Személyéről. Ő gondoskodott az emberek üdvösségéről arra kinyilatkoztatások révén, amelyeket magáról tett, t. i. A Jézus Krisztusnak, mint Urunknak, az Isten örök Fiának, bűntelen élete, tökéletes tanítása, kibékítő halála, feltámadása, felmagasztalása és közbenjárása által. A Szent Lélek által pedig Isten megismerteti magát az emberek szívében és őket megszenteli az igazság révén, amiképen az a Jézus Krisztusban kinyilatkoztatott.

Ésaiás 6:3; Máté 10:37; Efézusbeliekhez 2:18.

2. AZ ISTENNEK SZAVA.

Mi a Szentirást (az Ó és Újtestamentumot) hisszük mint az Istennek irányt adó és felsőbbségteljes üzenetét az emberhez az üdvösség útjára vonatkozólag. Istennek szent emberei úgy beszéltek, amiképen őket a Szent Lélek indította. A biblia könyvei képezik azon üzenetek lejegyzéseit, amiket ezek az ihletett egyének Istentől átvettek. Az ó testamentom az előzetes és az új testamentom a teljes kinyilatkoztatása ami megváltásunk Evangyéliumának. Mialatt a Szentirást tanulmányozzuk, bennünket folyton érint az egységes és progressziv jelleg az isteni igazság kinyilatkozásá-

ban. Ily igazságok közlése az emberekkel lassan fejlődő folyamatban történt, mint ahogyan azt ők képesek voltak magukba felvenni. Az ó testamentom korábbi könyvei a kezdetet, míg az új testamentom könyvei a befejezést képezik a megmentői igazságok isteni kinyilatkoztatásának. A csodálatos egység és harmónia, amik a Szentírás különféle részeit átjárják, feltűnően tiszta vonással jelzik egy mindent uraló és vezető isteni értelem jelenlétét. A teljes kinyilatkoztatás központját Jézus Krisztus és az Ő örök országa képezik. Az összes korábbi fokozatok felvezetnek a Jézus Krisztusban való dicsőséges kinyilatkoztatáshoz. Ezek után az Isten Fiának megtestesülése márvadó nyitja az egész történelem jelentőségének. Már most a fent említett meggyőződéseinkből kiindulva nyilván az következik, hogy mi a Szentírást az Isten elégséges, biztos és authoritikai kinyilatkoztatásának tartjuk és pedig minden hitbeli dolgokban és gyakorlatokban, valamint, hogy annak tanításához való engedelmesség minden egyén részéről kötelező szükségtételt jelent.

Efézusbeliekhez 2:20; Romabeliekhez 3:1; 2:1 Korinthusbeliekhez 2:4, 10, 16; Apostolok cselekedetei 28:23.

3. A KIENGESZTELŐDÉS.

Mi hisszük, hogy Jézus Krisztus a megtestesülésében magát teljesen alávetette a bűnösök korlátoltságának, magát azonban a bűntől megtartóztatta. Amikor a bűnös, emberi fajjal eggyé lett, a bűn és a halál törvényei reá is kihatottak. Ő eltűrte a kereszt szenvedését azért, hogy halálával megtörje a halál hatalmát. A halottakból való feltámadásával bebizonyította magát lenni a bűn és a halál győzőjének. Ekképen ő képes volt azon hatalmat megtörni, amely az embereket rabszolgaságban tartotta, valamint őket megváltani Istennek és az igazságnak. Az Ő meghökkentő halála által megigazította és megerősítette az Isten igazságát. Ő szenvo-

dett a bünösök helyett, hogy a bünösök szabadokká lehessenek. Nincsen és nem lehet megismétlése a Krisztus áldozattételének. Az Ő kiengeszelletlő bünhődése egyszer és mindenkorra történt és beszüntetett minden más előbbi áldozattételeket pap, oltár és megöletett állatok révén. Ez által megnyitotta az utat a bünösöknek az isteni jelenlét "Szentek Szentjébe". Megigazulván azért a hit által, békességünk vagyon Istennél, ami Urunk Jézus Krisztus által. Kinek általa lett hitben menetelünk a kegyelemben is, mely által állunk. Krisztus mennybe ment és az Istennek jobbján vagyon, hogy esedezzék mi érettünk.

Ésaiás, rész 53; Filippibeliekhez 2:6, 7; Rómabeliekhez 8:30 és 3:24 26.

4. UJJÁSZÜLETÉS ÉS LELKI ÁLDÁSOK.

Mi valljuk, hogy a természetes ember nem részese az Isten törvényének. A Szent Lélek közvetlen befolyására van szükség, hogy bünös egyének ujjáalkotva vagy ujjászületve részesei lehessenek az Isten országának. Az Isten Lelke felhasználja az evangéliumi igazságot az ujjászületés munkájában. Ez azonban feltételez személyes bünbánatot Istennel szemben és hitet az Ur Jézus Krisztusban. A töredelmesség nem más, mint őszinte lemondás a bünről és a hit egy igaz bizalom a megfeszitett Krisztusban, mint Megváltóban és Urban. A megigazulás pedig Isten felszabaditó kijelentése a megtért bünösre nézve, megszabadítván a bünöst az ő vétkei következményeitől és helyt adván néki a mennyeiek körében.

János 3:1 8; 1 Péter 1:22 25; Apostolok cselekedetei 13:39; Efézusbeliekhez 2:8; Ésaiás 53:11, 12.

5. EGY GYÜLEKEZET, ANNAK KERETE, TÉNYKEDÉSEI ÉS KORLÁTOLTSÁGAI.

A Krisztus Jézus gyülekezete egy testület, keresztelt hivőkből, egyesitve a Szent Lélek vezetésével, a nyilvános istenitiszteletáttételre, lelki épülés és fejlődésre a rendeletek teljesitésére, az Evangyélium terjesztésére és e földön a Krisztus országa megalapitására. Egy helyi gyülekezet tagjai lélekileg egyenlők. Az ujtestamentomi gyülekezetben nem voltak feljebbvalók vagy egyházi kegyeltek, a kikkel szemben a tagok alattvalói helyzetbe jutottak volna. A hivők emc gyülekezet egyenrangusága az egyéni lélekuek az Ur Jézus Krisztussal való közvetlen összeköttetéséből fejlődött ki. Egyedül Ő az uralkodója az Ő népének. Ebből az következik, hogy minden egyes gyülekezet egy önkormányzatu testület. A saját ügyeit a saját utján rendezi és nem tartozik felelőséggel semmiféle egyházi vagy papi testületnek. Egy gyülekezetnek nincsen jogában hozzáadni vagy elvenni a Krisztus kinyilvánitott akaratából, mint ahogyan az fel van jegyezve az uj testamentomban. Hanem az ő feladata a Krisztus parancsolatainak engedelmeskedni és azokat a földön mindenütt kinyilvánitani. Ugyszintén feladata egy gyülekezetnek más egyenhitü gyülekezettel együttmüködni a közös Urnk munkájában. Missziói és más valiásos egyesületek és konvenciók nem papi testületek. Azok csupán az együttmüködés érdekeit szolgáló önkéntes szervezetek. A gyülekezetek nem alattvalók ezen vagy bármely más szervezetek hatalmának.

A gyülekezetek tisztviselői püspökök vagy előljárók és diakonusok. Ez elnevezések "püspök" és "előljáró" (gyülekezeti vén) az uj testámentomban váltakozva vannak használva. Egy püspök vagy előljáró kötelességei a tanitás és prédikálás, valamint a gyülekezet lelki vezetése. A diakonusok a gyülekezet ideiglenes ügyeivel foglalkoznak. Egy helyi gyülekezet más tisztviselői, mint titkárok vagy bizott-

ságban elnöklök, nem éppen szükségesek egy uj testamentomi gyülekezet alapitásában. Ők ugyan alkalmasak és hasznosak bizonyos célokra, de aztán nélkülözhetők, amikor munkájuk szüksége megszünt létezni.

Apostolok cselekedetei 14:23; Efézusbeliekhez 3:10; Zsidókhoz 12:23.

6. RENDELETEK.

Egy gyülekezet rendeletei a keresztség és az Urvacsora. A keresztség képezi a hivőnek a vizben való alámerítését az "Atyának, Fiunak és a Szent Léleknek nevében." Csak egyedül az alámerités felel meg a keresztség formájának az uj testamentom tanitása szerint. Erre az állitásra világot fog vetni a következő magyarázat: Görögben a kérdéses szó bemártást vagy alámerítést jelent. A keresztség szimbolumát kifejezni csakis igy lehet: jelezvén a Krisztus eltemetését és feltámadását, valamint a hivő halálát, eltemetését és feltámadását. Ez jelképez a büntől való teljes tisztulást és teljes felszentelődést és átadást Krisztusnak. Ezért, ha a keresztség formája meg van változtatva, a jelentősége is meg van rontva. Csakis alámerités utján lehet a meghalást, eltemettetést és a feltámadást jelképileg kifejezni. Miután a keresztség jogot ad a gyülekezet tagjai sorába, az előfeltétele az Urvacsorában való részesülésnek.

Az urvacsorát a Mester rendelte el, hogy az ő népe folytatólagos tiszteletadást nyilvánitson az Ő eljövetelétig. Az alkalmazható jegyek a kenyér és a szőlő gyümölcse. A kenyér az Ő népéért megtöretett testét képviseli; mig a szőlő gyümölcse az Ő vérét képviseli, amely sokakért kiontatott a bünök bocsánatjokra. Az Urvacsora Krisztust emlékezteti. Mi tesszük ezt az Ő emlékezetére. Mert ez a Krisztus halálát hirdeti. Ebben az Ő halálát tüntetjük fel, amig Ő eljön.

A rendeletek nem szentségek. Ők nem szolgáltatnak át szabadító kegyelmet. Ezek jelképek, amelyeket a gyüleke-

setek tekintetbe vesznek és fentartanak. Ezek értékkel birnak azok részére, akik azokat csakis ugy teljesitik, amiképen a jelentőségük kivánja. Ezek mély értéket képviselnek, mint szimbolumok vagy külső rendeletek. Ezek ábrázolják a Krisztus evangéliumának lényeges és megmentői igazságát. A rendeletek, helyesen teljesitve, hatalmas fentartók és terjesztők az evangyéliumi igazságnak. Nagy felelősség nyugszik gyülekezetekben, hogy a két rendeletet az ő tisztaságukban és teljes voltukban megtartsák, amivel megbizattak. Máskülönben nagy visszaélések csusznak be és különféle veszélyek ütik fel magukat. Mi hisszük, hogy a rendeletek ez uton való fentartásában egy szükséges munkát végzünk, amennyiben a tiszta Evangyéliom megőrzésére szoritkoznak. A gyermekkeresztség oly nagy kárra volta ahból fejlődött ki, hogy az ujtestamentomi rendeleteket szentségekké változtatták. Semmilyen tévedés nem hagyott nagyobb kárt maga után, mint ez, egyház lelki egységébe vitt rombolást. A hivők keresztségét, az uj testamentom szerint, állhatatos erőllyel és hüséggel kell fentartani.

Efézusbeliekhez 4:5; Apostolok cselekedetei 2:41; Márk 14:22-25; Lukács 22:14-23.

7. AZ EGYÉNI LÉLEK JOGAI ÉS KÖTELESSÉGEI.

Mi hisszük, hogy a keresztyén vallás (hit) valódi lényege akkor van felismerve és megértve, amikor mi elösmerjük, hogy az egy viszonyt képez az egyéni lélek és Isten között, amiképen az a Jézus Krisztusban ki lett nyilatkoztatva. Minden léleknek szükséges megbánást tenni és személyes hittel birni. Minden lélek egyenesen Istennek felelős az elkövetett bünökért. Minden lélek rendelkezik azzal a nagy előjoggal, hogy személyesen közeledjék Istenhez. Papra nincsen szükség, mint közbenjárónak a lélek és Isten között, kivéve ami dicső Főpapunk, az Ur Jézus. Minden igaz hivő, a Krisztussal való közössége révén, Istennek papja és sze-

lados járulhat az isteni jelenlét elébe. Üdvösséget adni földi papok kezéből sakramentumok által lehetetlen. Ez megrabolná a lelket a saját lelki jogától, az Istenhez való egyenes járulástól és helyettesítené az egyedüli, isteni Közbenjárót és Üdvözítőt. Semmilyen nép testület, magát nevezvén a Jézus Krisztus egyházának, nem rendelkezik azzal a joggal, hogy az üdvösséget csak a saját tagjaira korlátozza. Ez a megváltó Krisztus helyettesítését jelentené egy megváltó egyházzal. Senki se, meg egy szülő sem, bír valami joggal, hogy a saját hitet helyettesítse az erkölcsileg még öntudatlan gyermeke hitével és hogy, a helyettesítő nevében a csecsemőre vizet hintvén, ezt keresztségnek nevezzék. Ez a gyermeket fosztja meg a saját, Istentől adott, elöjogától, hogy amikor megfelelő kort ért meg el, a saját választása szerint hígyjon és engedelmeskedjen. A földi papok közbenjárása, egyéni üdvösség, szentségi kegyelem és helyettesítési hit egyenként és együttvéve idegen az uj testamentom tanainak, ugyszintén a keresztyén vallás (hit) lényegének.
Máté 10:28 és 23:10; Romabeliekhez 14:4; János 4:23, 24.

8. POLGÁRI KORMÁNY ÉS VALLÁSSZABADSÁG.

Vallásszabadság az emberiség egyik legnélkülözhetetlenebb joga. Hogy Isten felette áll az államnak, a polgári kormánynak nincsen feljogosított hatalma az emberek vallási hiszőszettükben valamit is korlátozni. Minden egyénnek van veleszületett joga Istent tisztelni az ő saját lelkiismeretének indítása szerint. Az államnak meg kell védeni ugy az egyéneket mint a vallásfelekezeteket az ő vallási joguk szabad gyakorlásában. Az állam visszaél hatalmával, ha egy vallásfelekezetnek kedvez a többiek rovására. A polgári hatalom előtt minden vallásfelekezetnek egyenrangunak kell lenni, amiképen egy szinvonalon áll minden egyes egyén az ő vallási (hitbeli) jogaiban. Ebből nyilván az következik, hogy

az állami egyházak nyilt megsértése az egyének vallási jogának.

Viszont nyilván áll az is, hogy minden kisérlet az egyház részéről az államot korlátozni, alapelvileg igazságtalanság és eredményben baljóslatu. Amiképen az államnak nincsen vallási ténykedése, ugy az egyháznak nincsen polgári szerepe. Szabad egyház a szabad államban képezi az eszményképi viszonyt az egyház és állam között.

Rómabeliekhez 13:1 7; Máté 22:21; Apostolok cselekedetei 5:29; Máté 10:28 és 23:10; Rómabeliekhez 14:4; János 4:23, 24.

A BAPTISTÁK ÉS A KERESZTYÉN EGYESÜLÉS.

A baptistáknál a keresztyén egyesülésre vonatkozó kérdés sokkal mérvadóbb, semhogy ezzel kapcsolatban a vallás lényege ne jönne tekintetbe. Kérdések, amelyek az istentisztelet külső formájára, a szervezkedésre és a más felekezetekkel való összeköttetésre vonatkoznak, csakis a fundamentális kérdéstől függnek, hogy: mi a keresztyénség? A keresztyén vallás legfőképen az egyén személyes egyesülése Krisztussal hit által. Ez a fának a gyökere. Ugyanis a léleknek eme közvetlen viszonya Istennel Krisztusban képezi a baptisták vezető alapelvét.

Igy szükségszerüleg a baptisták az ő vallási meggyőződésükben a legdemokratikusabb alapon állanak. Ők magától értetődőnek tartják a következő igazságokat: először, hogy az egyéni lélek egyenes cselekvése Krisztusban Istennel szemben elégséges; másodszor, hogy minden lélek egyenlőképen jogosult arra, hogy Isten elé közvetlen járulhasson; harmadszor, hogy az egyházban (gyülekezetben) minden hivő egyforma előjoggal rendelkezik; negyedszer, hogy felelősségvonás esetében a lélekneк szabadnak kell lenni; ötödször, hogy az egyház és az állam közötti viszony igaz eszményképe a szabad egyház a szabad államban: hatodszor,

hogy ami szociális eszményi kötelességünk a legjobban ki van fejezve ebben az istení parancsolatban: "Szeresd felebarátodat, mint önmagadat." Ezek az alapelvek elismerik, sőt serkentik a legmesszebb terjedő jóindulatot és szívélyességet azok részéről is, akik mint keresztyének más nevet viselnek. Valamint ezek bennünket engedélyeznek másnevü keresztyénekkel sok közös cél érdekében az összmunkáru. Természetesen olyak, amelyek nem foglalnak magukban kiegyezkedést vagy a meggyőződés alábbhagyását. Ámbban ugyanezek az alapelvek megakadályoznak bennünket minden oly nemü törekvéstől, amelyek következtében ezen alapelvek egésze nincsen biztositva.

Mi a fent jelzett alapmeggyőződéseket nem mint esetleges vagy elváltoztatható nézeteknek tartjuk, hanem, mint az uj testamentom sarkalatos tanitásait és mint az igaz keresztyénségnek lényeges részét.

A baptisták arról meg vannak győződve, hogy az önkéntesség vezéreszménye lényeget képző elem minden egyházi és vallási szervezkedésben. Erre bizonyitékul áll a léleknek közvetlen összekötttetése Krisztussal és a hivők egyenlősége az egyházban. Ebből az következik, hogy ők visszautasitják a központositott egyház, papi szervezet és kormányzás minden formáját. A baptisták szempontjából kig lehetséges nagyobb szerencsétlenség a Keresztyénség részére, mint egy hatalmas, összpontositott, hivatalnokurulmi szervezet létesitése, minden felekezet felett lévő, egyetlen irányitó fővel. Hitünk szerint, ily szervezet lenne az előfutárja uj harcok és viszályok formájának, uj és keserü ellenségeskedésnek és törvényszerü vetekedéseknek. És, mivel a baptisták barátságos viszonyban akarnak élni az ő másnevü testvérjeikkel, ezért ellenezmek ők idegen elemekből vont bármilyen mesterséges összefüzést, akármily formában kialakult ugynevezett szervezett egyházi testületet. S minthogy a baptisták hivatva érzik magukat, nemcsak átvenni, de bizonyságot tenni a fent nevezett igazságokról, ők elvon-

ják magukat a másokkal való egyesüléstől oly utakban, amelyek akadályt emelnének mások elébe a baptisták tanubizonysága révén, viszont akadályt a baptisták elébe a kivetett korlátoltság következtében. Mi valljuk, hogy a szabad prédikálás nagyobb értékkel bir a világ részére, mint a puszta külső egyesülés állított eredményei.

A baptisták visszavonhatatlanul átadták magukat egy hatalmas missziói és nevelési program kivitelének és pedig megszakadálvozhatatlanul semmiféle evangéliumi tanitás kiegyezésével. Mi meg vagyunk győződve, hogy az egész világnak az új testamentomi keresztyénségre van szüksége, nem hibákkal telt, amelyek még a korábbi, önkényes és az egyház szentséges tanaival telt időszakából maradtak vissza. Mi magunkat így munkára kötelezzük és mi e célból kérjük ami összes népünket az együttvaló munkálkodásra. A világnak ez új korszakában a baptistáknak testvéri összekötetést kell célzni, amennyiben az gyakorlatilag megfelelne. Ekképen egyesülve az új testamentomi keresztyénség nagy terén, nekünk együttesen kell törekedni egy apostoli program világ megváltási cél kivitelére.

Végül mi szeretnénk figyelmeztetni mindazokat, akik magukénak valljak a jelzett hitnézeteket és gyakorlatokat, hogy ők azokat semmiféle kiegyeztetés alá ne bocsájtsák, sem aggodalomból, sem érzékenykedésből, hanem hogy ők úgy tanitsák és gyakorolják ezeket a dolgokat, mintha azokat minden felett minden egyén értelmére és lelkiismeretére parancsképen birnának.

"Annak pedig, aki titeket megtarthat a bűntől ártatlanul és állhat az ő dicsőségének eleibe fedhetetlenségben, nagy örömmel; az egyedül bölcs Istennek, ami Megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom, most és mind örökké, Ámen!"

Aláírattak a Déli Baptisták Konvenciója által kinevezett bizottságtól, Atlanta, Ga., 1919. május hóban.

E. Y. MULLINS (Elnök),
A Déli Baptista Theologiai Seminárium Elnöke.

J. F. LOVE,
A Déli Baptista Konvenció Elnöke.

Z. T. CODY,
A Baptist Courier-nek Szerkesztője.

L. R. SCARBOROUGH,
A Délnyugati Baptista Theologiai Seminárium Elnöke.

WILLIAM ELLYSON,
A Külmisszió Tanács Elnöke, Déli Baptisták Konvenciója.

A Déli Baptista Konvenció Külmisszió Tanácsa, Richmond, Va. Levelező Titkár, J. F. Love, felkéri levélváltásra mindazokat az összes országokban, akik egyesnek a fent közölt hitnézetekkel és akik vágyodnak összeköttetésre másokkal, akik azokat tartják.

NYOMATOTT BOKOR FERENC
:: könyvnyomdájában ::
1285-2nd Ave New York City